

“Que la prudència no ens faci mesells”

Si accepta que no van guanyar les eleccions amb prou claredat, en part, pels pactes amb el PP, un any i mig després té la percepció que la societat catalana ja no els considera aliats objectius dels populars?

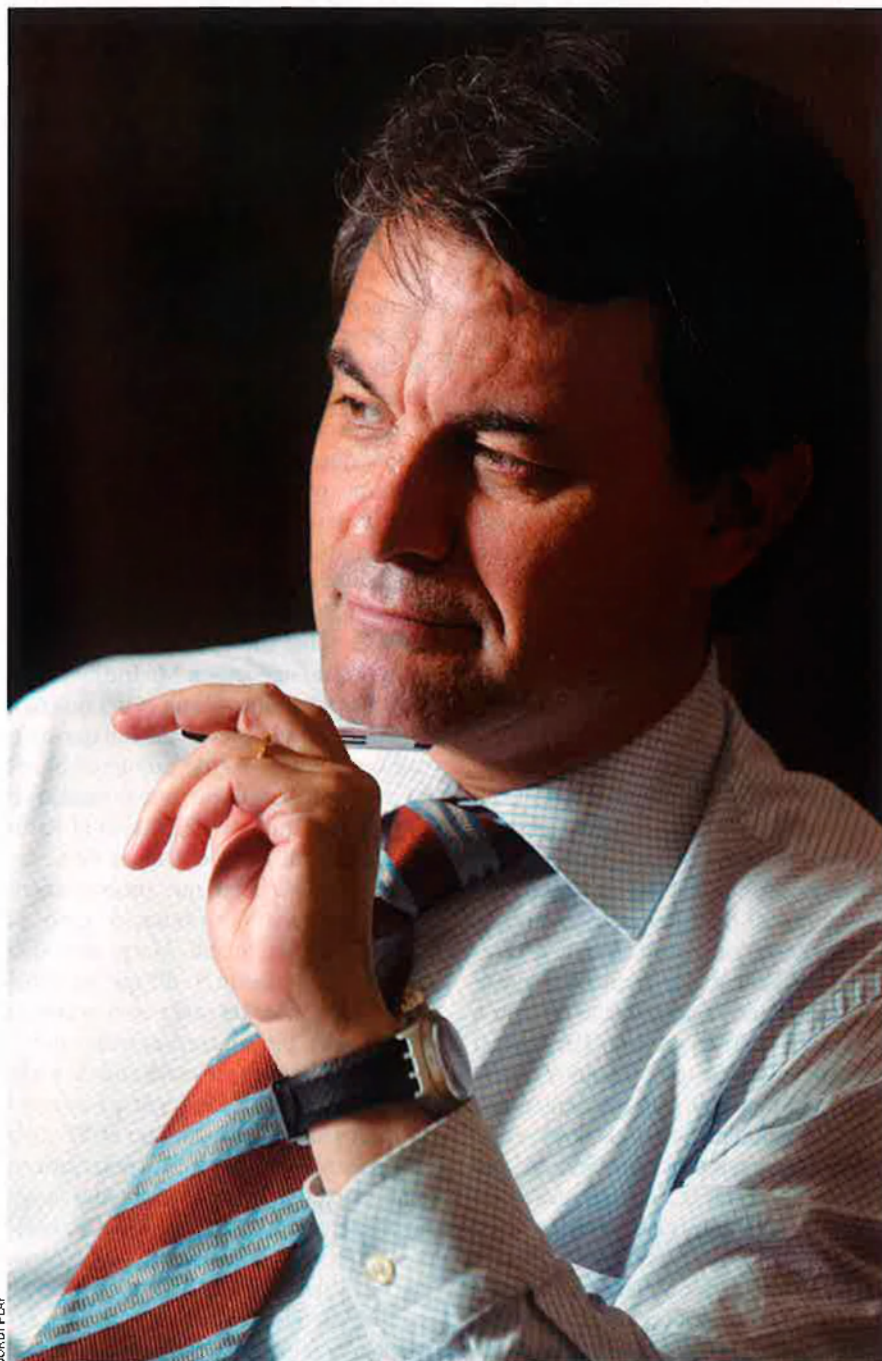
—La causa més poderosa per no guanyar prou bé les eleccions va ser aquesta, la “contaminació” per un discurs del PP descarat, amb majoria absoluta i sovint hostil al que representa Catalunya. No va ser l’única, també hi hem d’afegir que, després de 23 anys amb un mateix president, és impossible que no hi hagi cert desgast. Fins i tot, el fet de tenir un candidat molt nou —i ho dic jo mateix—, després d’un candidat amb una personalitat tan omnipresent com la del president Pujol, també afegia una certa dificultat. Però, malgrat tot això, vam guanyar. Els que s’ho han de mirar són els adversaris. Si amb totes aquestes condicions favorables no van guanyar, no sé si guanyaran mai.

—Després de 18 mesos, CiU ja ha fet aquesta “descompressió” pels pactes amb el PP?

—Ara, l’actuació del tripartit fa automàticament bona CiU. Però jo no em conformo amb això. Hem de créixer per mèrits propis. Evidentment, el desgavell i la incompetència del tripartit, avui àmpliament reconeguda, ja ha arribat a tots els racons. I això lògicament ajuda a fer que la gent vegi més objectivament fins quin punt CiU no tenia cap dels mals que alguns ens atribuïen.

—En algunes ocasions heu qüestionat la capacitat de lideratge de l’actual president de la Generalitat de Catalunya. No es corre el perill que una formació nacionalista, com CiU, acabi debilitant la institució, la de president de la Generalitat, que vostè defensa?

—No hem qüestionat mai la legitimitat política i institucional del president de la Generalitat. Hem qüestionat la capacitat per exercir el càrrec —que crec que hi tenim dret— i l’autoritat moral, que no es vota, sinó que forma part de l’exercici del càrrec en el dia a dia. Reconeixem que el senyor Pasqual Maragall és el

JORDI PLAY

El secretari general de CiU, Artur Mas (Barcelona, 1956), coneix bé Pasqual Maragall. En l’oposició a l’Ajuntament de Barcelona, en el Govern al Parlament, i ara en l’oposició al Govern. És un duel que ve de lluny i que encara no ha acabat.

president de la Generalitat, tant és així que hem acceptat el càrrec de cap de l'oposició o l'hem acompanyat en viatges oficials internacionals. Altra cosa és que pensem que, per diverses actuacions, el senyor Maragall no prestigia la institució, no exerceix el càrrec amb l'eficàcia i amb la capacitat que caldria i, en lloc d'unir esforços com a president de Catalunya els esquerda.

—**Per això la segona trobada de líders polítics, per parlar del procés de redacció de l'Estatut, serà al Parlament, com vostès volien.**

—Tot el que ha succeït en la política catalana, els últims tres o quatre mesos, diguin el que diguin i com a mínim per part de CiU, no ha afectat ni el finançament, ni l'Estatut. I ens n'hem guardat molt que fos així. En cap moment, CiU no ha fet cap mena d'*espantada*, només hem posat condicions per poder fer la feina. Hem procurat substituir les imatges d'un lideratge malmès, el del president actual, per imatges de solidesa en la negociació, per això es fa en el Parlament de Catalunya. És hora d'anar per feina, no de fer-se fotografies.

—**Què n'esperen, d'aquesta reunió, el proper dia 11 de juny?**

—N'esperem avenços i alguns acords. Ara, això no solament depèn de CiU. Nosaltres estem disposats a negociar coses perquè sabem que no podem imposar les nostres tesis. Però les hem de defensar fins al final perquè pensem que són les bones per fer un sistema d'autogovern, l'Estatut. Ho hem de fer sent conscients que és un projecte de com a mínim 25 o 30 anys vista. Per tant, el que no volem és que, d'aquí a quatre dies, algú pugui dir, ara que teníeu una segona oportunitat, com als anys setanta, us heu equivocat, per feblesa, per manca de fermesa, perquè ens vam arronsar davant de determinades veus, etc. Per tant, no es pot fer un Estatut amb l'actitud de fer un pacte de legislatura amb un Govern espanyol.

—**Fa la impressió que hi ha un doble discurs sobre el futur del nou Estatut català. Públicament sembla que hi ha les condicions per fer-lo...**

—És que és així.

—**Però els diversos partits, en el discurs que no transcendeix tant, semblen més pessimistes. Si conflueixen aquests dos discursos serà un xoc per a la societat catalana, no?**

—Sóc dels convençuts, i ho he dit en públic i en privat, que n'hi pot haver. Però hi ha una condició bàsica: l'Estatut, que és una operació de llarg abast, s'ha de fer mirant a Catalunya i no a Madrid. Si el fem pensant en la Catalunya que volem d'aquí una generació, es pot fer. Si fem l'Estatut —i amb això vull dir també el finançament— que Catalunya necessita, és possible que a Madrid ens diguin que no, incomplint així la promesa d'en Zapatero. Però ho hem d'assumir. No podem, per por que ens diguin que no a determinades coses, fer renúncies immediatament. Aquest és el plantejament que fa CiU.

—**Si s'arriba a un consens per a fer un bon estatut a Catalunya, és optimista amb el que passi a Madrid?**

—Una altra cosa és que jo sóc dels que pensa que un estatut i un finançament bons no passaran per Madrid. Però el que no ens han de poder dir és que la proposta que surti de Catalunya no és sòlida. Potser no sortirà a la primera, però acabarà sortint al cap d'alguns anys. Hem de saber cap on hem d'anar. Si no, com podem negociar a Madrid?

I si no és possible fer-ho és per una raó. El Partit Socialista ja ha decidit que no li vol crear cap mena de problema al senyor Zapatero. És a dir, estan pensant en termes de partit i no de país. Si el Partit Socialista vol un nou Estatut de Catalunya ha d'acceptar que probablement signifiqui una confrontació amb el PSOE. Així de senzill. Ho podran disfressar com vulguin, o dir que és culpa de CiU... Abans de saber com acaba, ja han decidit que hi ha un culpable, que és CiU. Però no té res a veure amb la realitat. Els socialistes van jugar a l'estatut i al finançament, pensant que el PP diria que no a Madrid. Això ha canviat, ara no s'atreveixen a posar el problema al senyor Zapatero. I per què no s'atreveixen? Saben molt bé que el senyor Zapatero és l'únic actiu electoral que tenen, perquè els líders socialistes catalans estan sota mínims, saben que qui els ha de treure les castanyes del foc és ell.

—**Per tant, per una o altra raó és difícil que hi hagi un bon estatut per Catalunya?**

—Sí, però pensant en termes de país, no de partit, no hauria de ser tan difícil. No podem enganyar-nos ni enganyar la gent. Prefereixo renunciar a l'Estatut a curt termini que fer-lo malament. Si no

el fem bé, s'ha acabat, no el podem tornar a posar sobre la taula.

—**...i tornar al "peix al cove"?**

—Home, doncs si no es pot fer l'Estatut, perquè les promeses d'algú eren purament electoralistes, i perquè a l'hora de la veritat són incapaços de fer les propostes de país que Catalunya necessita, que ho diguin d'una vegada. Si ho diuen i assumeixen ells, concretament el PSC,

la responsabilitat que no és possible, perquè no s'atreveixen a fer-ho, que tinguin l'honestat política de dir-ho. Nosaltres estem disposats a ajudar-los a

treure de Madrid el que puguem, durant els dos o tres anys propers. I quan hi hagi noves majories, ja en parlarem. El que no podem és acceptar que ens cre-

“No es pot fer un Estatut amb l'actitud d'un pacte de legislatura amb un govern espanyol”

min la terra durant els propers trenta anys, només per uns moments de glòria del partit socialista dels senyors Zapatero i Maragall.

—**Si no hi ha ni Estatut, ni finançament, i no es produís aquest reconeixement per part del PSC que reclameu, CiU es plantejaria una moció de censura al president Maragall?**

—Ni puc ni vull anunciar mesures com una moció de censura —que no serveix per fer la mona—, en ple procés de negociació d'un nou estatut i finançament. Si ho fes, tot i que hi hauria motius per a plantejar-la ja pel descrèdit i el mal funcionament del Govern, llavors se m'acusaria —i amb raó— de posar pals a les rodes del procés. Ara, si es produís un escenari en el qual aprovem un Estatut a Catalunya i els partits polítics catalans que li han donat suport canvien de posició a Madrid, això seria motiu per presentar una moció de censura. Però això no ha passat. Jo no faig com els senyors Montilla o Zaragoza, que es dediquen a dir d'entrada que hi ha un culpable de tot abans no passi res.

—**No hem parlat del paper d'ERC en aquest procés. Confien que faci en el tripartit un paper de pressió decisiu i també a Madrid, amb el PSOE?**

—Confiar-hi, no hi confiem. Però hem d'intentar que sigui així. No hi confiem pel que hem vist fins ara. Però també és veritat que això no s'ha acabat. Per tant, encara que no hi confiem, sempre deixarem una porta oberta perquè ERC faci la feina que ha de fer un partit que, ara, no és purament testimonial, sinó que teòricament té la clau —aquella clau tan exhibida—, i no sé quantes més. Les claus serveixen per a obrir portes, i n'hi ha algunes que sembla que s'han rovellat abans d'hora.

Intentarem que no es dilueixin dins del tripartit i, sobretot, dins del Partit Socialista, que és malauradament el

que està passant a hores d'ara. D'altra banda, tenim un missatge molt clar per a ERC, si ara no fem això bé, quan ho farem? De vegades se'ls escapen expressions tipus, “si ERC tingués majoria absoluta demanaríem el concert econòmic”. Doncs, per defensar una cosa que s'assembla molt al concert econòmic hi ha majoria absoluta al Parlament de Catalunya. No la té ERC, ni CiU, la tenim junt. I això no vol dir canviar el govern! Ells, que s'han passat la vida dient que s'havia d'haver demanat l'any 1979, per què no ho fan ara? Per no violentar o incomodar el Partit Socialista? Això és un tema de conjuntura, no de Catalunya a 25 anys vista. Aquesta no és la clau de país.

—**Hi ha una frase del senyor Carbonell, expresident d'ERC, que en la transició es va fer famosa, “que la prudència no ens faci traïdors”. Aplicaríeu aquest advertiment a ERC?**

—Jo no diria “traïdors”. Tot i que la prudència no és un demèrit, jo diria que la prudència no ens faci mesells. Hi insisteixo: si no fem ara una proposta amb majúscules, quan la farem?

—**En tot cas, vostè deu confiar en les properes eleccions, quan siguin, per ser president de la Generalitat...**

—Sí senyor.

—**Quines condicions s'han de donar i amb qui? Deu tenir un mapa de previsió?**

—Sí, el que passa és que els mapes no s'expliquen als adversaris a través de la premsa.

—**És a dir, vostè no explica el pla B?**

—No. L'únic que sé és que perquè hi hagi garanties que CiU es constitueix en referent de la política catalana al màxim nivell, ha de guanyar sensiblement millor les eleccions properes, quan toquin. Si les tornem a guanyar just, la temptació de seguir barrant el pas a la nova generació de CiU serà total. Perquè hi ha molts partits que ja han decidit una cosa que és que, després de Pujol, CiU no té futur. Això és el que han fet fins ara. Espero que en algun moment s'adonin que CiU no és un fenomen conjuntural, sinó que respon a una realitat sociològica important de la realitat catalana. Mentre això sigui així, CiU no solament continuarà existint, sinó que es pot reforçar de cara el futur.

Enric Rimbau

